

se, at udenrigsministeren egentlig delte vores opfattelse, men på grund af regeringssamarbejdet alligevel var tvunget til at gå i krig. Men lad det nu ligge.

Kl. 14.50

To ting: Hvad skal det nytte, skydes jeg og Socialdemokratiet nu i skoene. Udenrigsministeren ved jo godt, at mine bemærkninger går på, at den borgerlige retorik i dette Folketing er af en sådan art, at 500 soldaters indsats nærmest er helt, helt afgørende for den irakiske situation og udvikling. Selvfølgelig gør små lande nytte, og vore enkelte soldater gør stor nytte. Men de 500 danske soldater skal ses i relation til de i alt 150.000 soldater, der er i Irak, og vil ministeren ikke give mig ret i, at når England samtidig trækker 800 ud, og Italien trækker et endnu større antal ud, kunne Danmark ud fra den betragtning også trække sig ud?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, ud fra den betragtning kunne man da godt trække sig ud.

Jeg er ked af, hvis det blev opfattet som ironisering, for det var altså et forsøg på at få en afklaring af forskellen mellem argumenterne. Selvfølgelig foretrækker jeg et bredt samarbejde, og derfor prøvede jeg også at sige i min afsluttende bemærkning, at vi jo faktisk er enige om genopbygningen, om behovet, om fremtiden for Irak og om målet for Irak.

Det, der skiller os ad, er, om der er brug for de danske soldater i forbindelse med koalitionsstyrkerne. Der er ingen mulighed for placering uden for koalitionsstyrkerne, og det var bare den misforståelse hos Socialdemokraterne, jeg prøvede at præcisere: Der er ingen position uden for koalitionsstyrkerne. Det synes jeg er ret vigtigt at gøre sig klart.

Men min pointe er bare, at hvis man siger, at 500 ud af 150.000 er ligegyldigt, er vores antal jo ligegyldigt alle vegne, for vores antal måles altid i hundreder af en samlet størrelse på 50.000, 60.000, 150.000, 400.000, alt afhængig af stedet. Derfor siger jeg, at Danmark ikke skal lide af småstatssyndromet, altså at fordi vi er små, skal vi også blive væk. Det har jo heller ikke været S og R's linje. Det var ikke S og R's linje under den lange regeringsperiode fra 1993 til 2001, og dengang var jeg enig med S og R.

Lad os nu komme frem til det sidste: Det, der skiller os ad, er, om den danske hjælp har behov for dansk beskyttelse. Det er det, vi mener at

den har, og det mener S og R jo også. S og R mener bare, at det kan ske uden for koalitionsstyrkerne, og det er det, jeg præciserer er en misforståelse.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Med hensyn til at vi skulle have den opfattelse, at danske soldater kan rende rundt som en anden militi i Irak og eventuelt beskytte danske projekter eller andet, ved udenrigsministeren jo også godt, at det ikke er det, der ligger i vores synspunkter. Hvis dansk militær skal til udlandet i nogle opgaver, skal det selvfølgelig ske med mandat her fra Folketinget, og selvfølgelig skal der bag det mandat angiveligt ligge et FN-mandat eller en aftale med den irakiske regering om hvordan og hvorledes og hvor, hvis det er muligt at indgå den slags aftaler. Det har aldrig været tanken, at de skulle rende forvirret rundt.

Jeg synes, at udenrigsministeren problematiserer og ironiserer over vores tilbud om stadig at stille militære styrker til rådighed i beskyttelsesforanstaltninger, selvfølgelig underlagt gældende lovgivning i Irak og internationale regler. Kan det ikke bekræftes?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg er meget glad for denne dialog, for jeg er ked af, hvis jeg har virket for ironiserende. Jeg har bare ikke kunnet finde ud af, hvad meningen var, så jeg er glad for, at hr. Per Kaalund præciserer det her.

Tilstedeværelsen forudsætter en aftale med FN eller med den irakiske regering, og pointen er, at vi har en sådan aftale. Vi har lige præcis en sådan aftale, fordi det er FN, der har bedt os om at være der, og den irakiske regering også opfordrer os til at være der. Vi har aftaler.

Så er vi jo slet ikke uenige om det heller, og så kan Socialdemokratiet jo godt stemme for. Det ville glæde mig, hvis vi under de udvalgsbehandlinger, vi skal have, kan ende med at finde sammen i et bredere flertal, for hvis det er efter en aftale med FN eller Irak, er vi jo enige. Men den aftale har vi altså, og der er jo egentlig ikke grund til at bede om en ny, når vi allerede har en.

Jeg er meget glad for præciseringerne fra hr. Per Kaalund, og jeg håber, de kan åbne for konstruktive forhandlinger inden andenbehandlingen.